

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσπεριτικοῦ :

Ἑξωπεριτικοῦ :

Ἐτησίαν . . . 8ρ. 3,—

Ἐτησίαν . . . 10ρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Ἐξάμηνος . . . 5,50

Τριμήνιος . . . 2,50

Τριμήνιος . . . 3,—

Δι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἁκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσπερ. Λ. 10. Ἑσπερ. Λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ὀκτωβρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 48

«Ἐμένα κυνηγοῦν καὶ διευθύνονται στὸ Παρίσι... (Σελ. 374, στ. γ')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια).

Συγχρόνως ἡ θυρὶς τῆς ἀμάξης ἀνοίγεται καὶ δύο ταξειδιῶται ἐκπηδοῦν, ἔρω-
τῶντες τί συμβαίνει.

Ὁ Πορτομπέφ ἀνέλαβε νὰ τοῖς τὸ
ἐξηγήσῃ.

Ἔβαλε τὸν φίλον του νὰ κρατῇ ἄλογα
καὶ ἀραξήλατην, καὶ αὐτὸς προχωρήσας,
εἶπε σταθερῶς :

— Κύριοι, ἡσυχάσατε... δὲν θὰ σᾶς
κάμωμε κανένα κακὸ.

— Ἄ, λαμπρά! ἀνέκραξεν ὁ ἕνας τα-
ξειδιώτης, βγάζων ἀπὸ τὴν τσέπην του
τὸ βαλάντιόν του· ἰδοὺ τὰ χρήματά μου,
ἀλλὰ μὴ μᾶς σκοτώσετε.

Ὁ Πορτομπέφ ἀπώθησε μ' εὐγενικὸν
κίνημα τὸ προσφιρόμενον βαλάντιον κ' ἐ-
ξηκολούθησε :

— Κύριοι, κάνετε λάθος· ἐμεῖς δὲν
εἴμαστε λησταί.

— Τί εἰσθε λοιπόν ;

— Τίμιοι ἄνθρωποι.

— Ποῦ σταματοῦν τὰμάξια τὴν νύκτα ;

— Ναί, ἀλλὰ χωρὶς κανένα κακὸ
σκοπὸ.

— Μὰ τότε λοιπὸν τί θέλετε ; ὑπέ-
λαβεν ὁ δεῦτερος ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος

ἐφαίνετο ὀλιγώτερον δειλὸς ἀπὸ τὸν
πρῶτον καὶ ἦτον ἔτοιμος νὰ τραβήξῃ πι-
στόλι.

Ἄλλ' ὁ Πορτομπέφ, μαντεύσας τὰς
διαθέσεις του, τοῦ ἄρπαξεν ἀμέσως τὸ
χέρι καὶ τοῦ τὸ ἐσφίξε τόσον δυνατὰ,
ὥστε ὁ δυστυχὴς εὐρίσκειν ἀπὸ τὸν
πόνον.

— Κύριοι, εἶπε κατόπιν, βγάζων εὐ-
γενέστατα τὸ καπέλλο του· σᾶς ἐπανα-
λαμβάνω, ὅτι εἴμαστε τίμιοι ἄνθρω-
ποι (*). Μᾶς πιστεύετε ;

— Σᾶς πιστεύομεν ! ἀπεκρίθησαν
οἱ ταξειδιῶται, βλέποντες πλέον ὅτι
κάθε ἀντιλογία ἦτο ματαία.

— Πολὺ καλά, ὑπέλαβεν ὁ προ-
μερὸς ἄχθοφόρος· τότε μπορούμε νὰ
συνειννοηθοῦμε. Δὲν σᾶς γυρεύομε καὶ
μεγάλὰ πράγματα. Πρόκειται ἀπλῶς
στα νὰ μᾶς δανείσετε τὸ ἀμάξι σας
καὶ ἄλογά σας γιὰ τρεῖς ἡμέρες.
Κατόπιν, σᾶς δίνουμε τὸ λόγο μας
σὰν τίμιοι ἄνθρωποι, ὅτι θὰ σᾶς τὰ
ἐπιστρέψωμε. Σύμφωνοι ;

Οἱ δύο ταξειδιῶται ἐκυττάχθησαν
ἀποροῦντες.

Ἦσαν δύο εἰρηνικοὶ ἔμποροι, οἱ
ὁποῖοι κάθε ἄλλο θὰ ἐπροτιμοῦσαν
παρὰ νὰ στήσουν καυγᾶν μὲ τοὺς κο-
λοσσὺς ἐκείνους, τῶν ὁποίων εἶχον
ἤδη γνωρίσῃ καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν

τόλμην. Ὅθεν, ἀφεὺ συνεννοήθησαν ἰ-
διαίτερώς καὶ συντόμως, ὁ χονδρότερος
ἀπὸ τοὺς δύο εἶπεν :

— Ἀλήθεια, θέλετε τὸ ἀμάξι μας ;
Γιατὶ δὲν προτιμᾶτε καλλίτερα τὰ χρή-
ματά μας ;.. Τί θὰ γίνωμε μεις χωρὶς
ἀμάξι ; πῶς θὰ ἐξακολουθήσωμε τὸ τα-
ξείδι μας ;

Ὁ Πορτομπέφ, μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε
εὐγένειαν, ἀπεκρίθη :

— Μόλις ἀπέχετε μιὰ λεύγα ἀπὸ τὸ
Σαραντῶ, ὅπου θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε,
εἴτε ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ διανυκτερεύσετε,
εἴτε ἀμάξι γιὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ τα-
ξείδι σας. Χρήματα ἔχετε. Βλέπετε
λοιπόν, ὅτι μπορούμε νὰ μᾶς κάμετε τὴ
χάρι, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῆτε καὶ πολὺ.

Τί νὰποκριθοῦν εἰς τὸν ληστὴν αὐτόν,
ποῦ ὠμιλοῦσε μὲ τόσην εὐγένειαν ;...
Οἱ δύο ἔμποροι ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν
τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν καὶ νὰ ὑπο-
κύψουν προθύμως. Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ
λύνουν τὰ πράγματά των, ποῦ τὰ εἶχαν
δεμένα εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς ἀμάξης. Εὐ-
γενῶς ὁ Πορτομπέφ, καὶ ὁλονὲν ἐπιβλέ-

«Οἱ ἄχθοφόροι ἐσκέπτοντο ἤδη νὰ παραβιάσουν
τὴν θύραν...» (Σελ. 382, στ. γ')

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 373.

πων τούς ταξιδιώτας με την άκρη του ματιού του, τούς έβόηθησε εις αυτήν την εργασία. Κατόπιν, αφού έτελείωσαν όλα, ανήγγειλε:

— Κύριοι, είστε ελεύθεροι, και σεις και ο άμαξας σας. Σε τρεις ημέρας, το άμαξί σας και τ'άλογά σας θα είνε στο Παρίσι, εις το ξενοδοχείον Μεσσαζερι, 'ς την όδον Φωμπούρ-Πουασσονιέρ. Περιττό να προσθέτω, ότι βασιζόμεθα στην έγχευμάς σας.

— Ναί, είπεν ο Γκαγιαρντώ' είνε όλωςδιόλου περιττό να διηγηθήτε στη χώρα το μικρό δυσάρεστο που σας συνέβη.

— Όρκιζόμεθα να το κρατήσωμε μυστικό! άπεκρίθησαν οι έμποροι εύχαριστημένοι που έγλύτωσαν τόσον εύθυνα από το «κακό συναπάντημα».

— Τότε λοιπόν, σε τρεις ημέρες, στο ξενοδοχείο Μεσσαζερι, κ' ευαρεστηθήτε να δεχθήτε τας εύχαριστίας μας. Γκαγιαρντώ, άφισε τούς κυρίους!

Ο άμαξηλάτης, άπαλλαχθείς τέλος από τας χείρας του άχθοφόρου, έσπευσε να ένωθῇ με τούς κυρίους του, ούτω δε και οι τρεις έξεκίνησαν πεζῇ δια το Σαραντών.

Άμα οι δύο άχθοφόροι είδαν την συνετήν αυτήν ύπocώρσιν, ζοθάνθησαν ζωηράν επιθυμίαν να συγχαρουν ο ένας τον άλλον δια τόν νέον αυτόν άθλον, και έδωσαν τὰ χέρια.

— Μπράβο, Γκαγιαρντώ!

— Λαμπρά, Πορτυμπέφ!

— Τώρα, έξηκολούθησεν ο πρώτος, ένῳ έγῳ θα φυλάγω τ'άλογα, τρέξε συ να 'πῆς στο Μπόμπη και στο γέρο, ότι τάμαξί τούς περιμένει.

— Να τούς 'πῶ και με τί τρόπο καταφέραμε να πάρωμε αυτό το άμαξί;

— Μοῦ φαίνεται περιττό.

— Και μένα.

Καληνύκτα σας!

Μετ' όλίγα λεπτά, ο τυφλός γέρον και ο Μπόμπης, εις τούς όποιους ο Γκαγιαρντώ διηγήθη μίαν φανταστικήν ιστορίαν, ήτοιμάσθησαν να έπωφεληθουν της άμάξης, ή όποία τούς έπесεν από τόν ουρανόν.

Ο κόμης εκάθησε μέσα με τόν Πορτυμπέφ, ο Γκαγιαρντώ άνέβη εις το έδωλιον, ο δε Μπόμπης εκαβαλλίκευσε το έν άλογον ως οδηγός.

— Κλίκ! κλάκ! πουάλλ! οὔπ!

Και τ'άλογα έξεκίνησαν με καλπασμόν προς το 'Ιλ-Αδάμ.

Ο Γκαγιαρντώ, κατενθουσιασμένος από την ταχύτητα, με την όποιαν έτρεχαν τάλογα, οδηγούμενα από τόν Μπόμπη, εφώναζε με την ήχηράν του φωνήν:

— Και τώρα, κύριοι Άδελφεί του Έλέους, κοπιάστε να μάς φθάσετε!.. Καληνύκτα σας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΠΛΑΙΣΙΟΝ

Περιττόν να είπωμεν, ότι ή άμαξα δέν έξηκολούθησε να τρέχῃ επ' άπειρον.

Μετα τρεῖς-τέσσαρας λεύγας, έσταμάτησαν έξωθεν ενός χωρίου.

Διατί; Μήπως εκουράσθησαν τ'άλογα; Καθόλου!.. Άπλούστατα, ο Γκαγιαρντώ και ο Πορτυμπέφ επείνασαν κ' εδίψασαν.

Πρέπει όμως να όμολογήσωμεν, ότι όσα συνέβησαν από την ώραν του προγεύματος, εδικαιολογούσαν τελείως αυτήν την πείναν...

Έφαγαν εις το Σαίν-Ντενί, έφαγαν εις το Έρμόν, έφαγαν εις το Μερύ, και, μεθ' όλα αυτά τὰ συχνά και παρατεταμένα γεύματα, χάρις εις τὰ γερά πόδια τών άλλων, οι ταξιδιώται μας εφθασαν αίσίως εις τόν πύργον της Καμπα-

«Έρριψε τόν όγκόλιθον κατά τών θυροφύλλων, τὰ όποια άνετινάχθησαν εις τεμάχια.» (Σελ. 383, στ. α')

νίας περι την μεσημβρίαν της επίούσης. Ο Μπόμπης δέν είχε πλέον την πορμικράν άντισυχίαν που έβλεπε και τὰ τελευταία του σκουδα περιερχόμενα εις τὰ θυλάκια τών ξενοδόχων. Τι τόν έμελε τώρα; Μήπως ο τυφλός γέρον δέν είχαν υποσχεθῇ, ότι μετ' όλίγον θα ήσαν πλούσιοι;

Έν τούτοις, όταν ο μικρός τζόκευ έσταμάτησε την άμαξαν πρό της έξωθύρας του Μαύρου Πύργου, ή έμπιστοςύνη του προς στιγμήν εκλονίσθη. Δέν ήμπορούσε να υπερνικήσῃ έν αίσθημα φόβου, το όποιον τῷ επροξενούσε πάντοτε ή όψις του μυστηριώδους εκείνου Πύργου, όπου τόσα είχαν υποφέρει.

Εύτυχώς που είχε μαζί του ακόμη τόν Γκαγιαρντώ και τόν Πορτυμπέφ.

Άκούων τας φωνάς των και τὰ ήχηρά γέλια των, δέν έσυλλογίζετο πλέον τίποτε δυσάρεστον. Τι τόν έμελεν, αν ο

φοβερός κόμης Μουσύ είχε επιστρέψῃ ή όχι; Μήπως δέν ήτο βέβαιος, ότι με την βοήθειαν τών δύο φίλων του, θα υπερνικώντο όλα τὰ έμπόδια;

Ο Πύργος εφαινετο τελείως έρημος κ' εγκαταλειμμένος. Ο Μπόμπης όμως, και προπάντων ο γέρον, ήξευραν ότι δέν έπρεπε να βασιζώνται εις τὰ φαινόμενα.

Ο Πορτυμπέφ, εύθυμότατος όπως παντοτε, εφώναζεν:

— Άν ο εκλαμπρότατος είνε μέσα, δέν θα μοῦ γλυτώσῃ κ' αυτή τη φορά σάν την πρώτη. Δέν θα τόν άρίσωμε 'μεῖς να ξανατυπωσῃ στόν τοίχό του, τόν παληάνθρωπο. Άλθθθθθ, Γκαγιαρντώ;

— Ναί, Πορτυμπέφ... θα κάμωμε το χρέος μας.

Τρία κτυπήματα εις την έξωθυραν έμειναν άνευ απαντήσεως, και οι άχθοφόροι έσκέπτοντο ήδη να την παραδιάσουν όπως την άλλην φοράν.

Άλλ' ο Μπόμπης εκέκθη κατά καλότερον. Έφερε την άμαξαν σύρριζα εις τόν τοίχον, άνεργιχήθη κατόπιν δια τών τρεχών εις την κουκούλαν, επήδησεν εις την κορυφήν του τοίχου, και από εκεί, μέσα εις το πάρκιν.

Μετ' όλίγα λεπτά ήνοιγε θριαμβευτικώς και τὰ δύο φύλλα της καγγελοπόρτας. Η άμαξα εισήλθεν ούτω κ' επροχώρησε δια της μεγάλης δενδροστοχίας μέχρι του πυλώνος του πύργου, όπου έσταμάτησεν αυθαδώς. Έν τῷ μεταξύ ο γέρον δέν έπαυσε να συμβουλεύη τούς φίλους του:

— Δυσπιστείτε 'ς αυτή τη φαινομενική ηυχία.. Σ' αυτό τόν πύργο, που σας φαίνεται έρημος, όπως από κάθε ποράθυρο, υπάρχει κ' ένας έγθρός.

— Μπα! άπεκρίθη ο Γκαγιαρντώ, ύψωνων τούς ώμους' όπως μπήκαμε την πρώτη φορά, θα μοῦμε και τώρα.

Και άνήλθε τας βαθμίδας τών προπυλαίων.

Πρώτη έχθροπραξία

Την στιγμήν ακριβώς, κατά την οποίαν ο άχθοφόρος, ακολουθούμενος υπό του Μπόμπη και του συντρόφου του, έθετε την χείρα επί του μήλου της κλειστής θύρας της εισόδου, πελωρία πέτρα, ζυγίζουσα τουλάχιστον διακοσίας λίτρας, άπεσπασθη από έν παραθύρον του πρώτου πατώματος και κατέπεσε μετά κρότου, θραύουσα δύο βαθμίδας τών προπυλαίων.

Μόλις επρόφθασεν ο Μπόμπης να πηδήσῃ πλαγίως δια ναποφύγῃ το βλήμα, το όποιον μόλις έθιξε τόν Πορτυμπέφ εις τόν βραχίονα.

Ο κόμης, εύτυχώς, είχε μείνῃ εις την άμαξαν.

Την πρώτην αυτήν έχθροπραξίαν ήκολούθησαν όλίγα στιγμαί καταπληξέως.

Μεθ' όλην των την δύναμιν και την τόλμην, οι άχθοφόροι δέν ήμπορούσαν να καταστείλουν έλαφρόν αίσθημα φόβου πρό του μυστηριώδους εκείνου πύργου, όπου ο κίνδυνος ήτο κατά τοσούτον άπειλητικώτερος, καθ' όσον δέν ήξευρε κανείς από που ήρχετο.

— Να πάρῃ ο διάβολος! έδλασφήμυσεν εκμανής ο Γκαγιαρντώ' μα είνε φοβερό να πολεμᾷ κανείς με ανθρώπους που δέν τούς βλέπει!

Ο Πορτυμπέφ, καταθυμωμένος και αυτός, έλεγε:

— Άς μη στεκόμαστε εδώ... Ποιός ξέρει τί άλλο θα μάς έλθῃ στο κεφάλι!..

— Πίσω λοιπόν! επρότεινεν ο Μπόμπης, κάμνων έν βήμα προς την άμαξαν.

— Πίσω; ποτέ; άνέκραξεν ο άχθοφόρος. Πρέπει να μοῦμε.

— Πῶς;

— Τώρα θα ιδῆτε.

Ο Γκαγιαρντώ εξ άλλου συνέλαβε μίαν ιδέαν: έσκυψεν, έδραξε με τὰ δύο του χέρια τας γωνίας του όγκολίθου, και με άπεγνωσμένην προσπάθειαν κατώρθωσε να τόν σηκώσῃ επάνω από το κεφάλι του.

Με το φοβερόν αυτό βάρος, το όποιον εκάμπετε τούς ισχυρούς του μυώνας και τούς ήρακλείους του πόδας, ήμπούσεσεν έν τούτοις νάναβῇ τας δύο βαθμίδας τών προπυλαίων και σταθείς πρό της θύρας, έρριψε τόν όγκόλιθον κατά τών θυροφύλλων, τὰ όποια άνετινάχθησαν εις τεμάχια.

— Λάβετε τόν κόπο να εισέλθετε! είπε κατόπιν, δείχνων την ανοικτήν πλέον θύραν.

Ο Μπόμπης και ο Πορτυμπέφ είσεχώρησαν εις τόν προάλαμον με πολλές προφυλάξεις' άλλ' ήτο έρημος.

Βαθεία σιγή έβασίλευεν εις τόν πύργον. Τὰ πάντα ήσαν εκεί-μέσα όπως τὰ είχαν άρίσῃ οι «πατριώται» πρό πέντε ήμερών. Άκόμη εύρίσκοντο εις το πάτωμα τὰ στρώματα και τὰ μαξιλάρια, όπως τὰ είχαν βάλῃ την νύκτα εκείνην που εκοιμήθησαν εις τόν πύργον.

Ο μικρός τζόκευ υπέδειξε την λεπτομέρειαν αυτήν εις τούς συντρόφους του: —Κυττάξτε, τούς είπεν, από την ήμερα που φύγαμε, φαίνεται ότι δέν εξαναπάτησε άνθρωπος στόν πύργο.

— Άν ήταν έρημος, άπεκρίθη ο Γκαγιαρντώ, ασομαίνων ακόμη από την προσπάθειαν που είχε καταβάλῃ, ή πόρτες δέν θα ήσαν κλειδωμένες και ή πέτρες τών εκατό λιτρών δέν θα μάς έπεφταν στο κεφάλι.

Ο συλλογισμός αυτός ήτο πολύ όρθος και οι έπιδρομέες άπεφάσιον να μη προχωρήσουν παρὰ με τας μεγαλητέρας προφυλάξεις.

(Επεται συνέχεια)

Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΟΔΗΓΟΥ

Σε όλη την όρσσειρά τών Πυρηνάιων δέν υπάρχει δρόμος πιο άγριος συγχρόνως και πιο ποιητικός, πιο άπόκρημος και πιο στενός, από την κορδέλα με τούς άτελειώτους μαϊνάνδρους, που ξετυλίγεται από τόν δρόμον της Μπαρέγης ως την κορυφή, όπου κοιμάται ή λίμνη Έσκουμπού.

Οι όνοι, που αναβιάζουν τούς εκδρομείς στα έρημικά αυτά μέρη, έχουν το βήμα σταθερό. Και ένῳ βαδίζουν, έρευνούν προσεκτικά το έδαφος, άποφεύγουν τούς κρημνούς, που έσχηματίσθησαν στην πετρώδη κατωφέρεια από την διείσδυσι των υδάτων, προφυλάσσονται από τούς επικινδυνούς βράχους και από τούς έπισφαλείς σωρούς τών λίθων. Ένα παραπάτημα θα έπέφερε τόν βέβαιον θάνατον και του ζῳου και του αναβάτου.

Γι' αυτό κανείς ποτε δέν εκτίθεται στα όρη αυτά χωρίς ένα οδηγό, ένα από τούς άνθρώπους εκείνους με τὰ σιδερένια υποδήματα, που γνωρίζουν το βουνό, όσο κ' ένας βοσκός γνωρίζει το λειβάδι.

Οι πλουσιώτεροι οδηγοί έχουν στη διάθεσί των ήππους. Οι πτωχοτεροι ακολουθούν πεζῇ τὰ παιδιά, που τούς έμπιστεύονται, άνεβασμένα την περισσότερη ώρα σε γαϊδουράκια πολύ ήμερα, γεννημένα στόν τόπο εκείνο.

Ο Κάρολος ήτο οδηγός από τούς πιο πτωχούς. Άν και μόλις δέκα έπτά έτών, έφημίζετο ήδη στα περιχώρα της Μπαρέγης και του Αγίου Σωτήρος ως ένας από τούς καλλιτέρους οδηγούς. Υἱός όρεινού, γεννηθήκε και μεγάλωσε κάτω από τούς πάγους τών Πυρηνάιων.

Ένα, πρώτ', μιά θλίψις άπέραντη ήτο χυμένη στα μεγάλα μαύρα μάτια του Καρόλου. Ο πατέρας του ακίνητος, καρφωμένος σε μιά πηληά πολυθρόνα, υπέφερε από όξεις ρευματικούς πόνους. Η μητέρα του πρό τριών ήμερών ήτο στο κρεβάτι με σφοδρό πυρετό.

Ο Κάρολος εκύτταζε την άδελφούλα του Πετρούλα και τόν μικρό άδελφό του Ίουλιανό, που έπαιζαν έμπρός στη θύρα. Και ή άμεριμνησία των του έφερε πόνο. Δέν το καταλάβαιναν τὰ καίμένα τὰ μικρά, ότι ο άδελφος των, για να μένῃ μαζί των, έχανε τρίτη ήδη ήμερα εργασίαν, και ότι σε λίγο το ψωμί θα έλειπε από το πτωχικό των. Η αθλιότης των κάθε μέρα και έχεροτέρειεν ιδίως από τότε, που έπρεπε ν' αγοράζουν φάρμακα.

Ο Κάρολος είχε μεγάλη επιθυμία να άπαλλάξῃ τούς γέροντας γονείς του από την οικονομική στενοχώρια και να καταστήσῃ την τραχεία ζώή, που είχαν περάσει ως τώρα τὰ άδελφάκια του, άνετη και γλυκειά. Πολλές φορές ήρχοντο και τόν ζητούσαν για εκδρομές. Άλλ' αυτός ήρνεύτο την εργασία, για να μη εγκαταλείψῃ το σπίτι του. Και όμως τὰ χρή-

ματα όλιγόστευαν. Στο τέλος θα ήναγκάζετο να δεχθῇ.

Άπεφάσιε λοιπόν ο νεαρός οδηγός ν' άπουσίασῃ για ένα άπόγευμα, αν του παρουσιάζετο καμμιά εκδρομή τριών ή τεσσάρων ώρων. Κανέναν γείτων εύπλαχνικός θα έπιτηρούσε την Πετρούλα και τόν Ίουλιανό την ώρα της άπουσίας του, και θα έπεριποιείτο τούς γέροντας.

Δέν επερίμενε και πολύ. Δυό παιδάκια, ένα αγοράκι και ένα κορίτσι, ακολουθούμενα από ένα κύριον, έσταμάτησαν έμπρός στη θύρα και εκήτησαν τόν οδηγόν Κάρολον.

— Έγῶ είμαι, μικρά μου.

— Θα θέλαμε να πάμε ως τη λίμνη Έσκουμπού.

— Με γαϊδουράκια;

— Ναί. Ο πατέρας θα έλθῃ μαζί μας.

Ο κύριος έπλησίασε.

— Μπορείς να συνοδεύσης μόνος σου τὰ παιδιά;

— Μάλιστα, κύριε, άπήντησε ο Κάρολος.

— Τότε είνε περιττόν να έλθω κ' έγῳ. Έχω πλήρη έμπιστοςύνην. Θα ξεκινήσετε προς το μεσημέρι. Δέν είν' έτσι; Και τότε θα επιστρέψετε;

— Στις τέσσερες ή πέντε το άπόγευμα θα είμεθα στο ξενοδοχείό σας.

Ο κύριος επροπλήρωσε με έλευθεριότητα είκοσι φράγκα.

Ο Κάρολος άρρησε το χρυσό είκοσόφραγκο στο χέρι της μητέρας του. Και προς το μεσημέρι, αφού έμπιστεύθηκε την Πετρούλα και τόν Ίουλιανό σε μιά γειτονισσα, ξεκίνησε με τὰ παιδάκια του κυρίου.

Τὰ μικρά επήγαιναν με γαϊδουράκια και ο οδηγός ακολουθούσε πεζῇ. Διηθούντο προς την Άνω-Μπαρέγην, για να πάρουν το στενό, που φέρνει στη λίμνη.

Τι θελητικό ζευγάρι, που άποτελούσαν τὰ δυό παιδάκια, τὰ έμπιστευμένα στόν Κάρολον! Το αγοράκι φορούσε ένα μαύρο βελουδένιο φόρεμα, ένα μαύρο καπελάκι με κόκκινο πτερό και μιά γραβάτα επίσης κόκκινη, που παίριζε ώραία στην κανονική όμορφιά του προσώπου του. Καθισμένος ο μικρός στο γαϊδουράκι, σάν ιππότης επίσημος, εφαινετο εύτυχής, που ήτο κύριος ενός ζῳου, γιατί έπίστευε ότι το οδηγούσε, ένῳ αυτό επήγαινε όπου του άρεσε, ποτε δεξιά, ποτε άριστερά, έπινε στο ρυάκι, θέρριζε τὰ χόρτα, μαρούσε τούς θάμνους και ύψηνους μόνον στόν Κάρολον, που ποτε ποτε πλατάγριζε με τη γλώσσά του.

(Επεται το τέλος) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΝ ΤΗΣ ΣΤΑΧΤΕΡΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 376)

Ὁ Μαῦρος ἀρπάζει ἄξαφνα τὸ μπουκάλι καὶ ρίχνει ἴσα μὲ τὸ βάθος του ἓνα βλέμμα, ποῦ δὲν μοῦ ὑπόκειται τίποτε καλὸ. Ἡ καρδουλά μου ἄρχισε πάλι νὰ κτυπάει δυνατά, ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν μὴν ἤθελε μωρόρεση νὰ μὲ πιάσει κ' ἐκεῖ μέσα.

Πόσον δίκαιον εἶχα ν' ἀνησυχῶ!..

Τώρα αἰσθάνομαι νὰ σηκώνεται τὸ κλουβὶ μου!.. Ἀ, παιδάκια μου, ἔγινε κάτι φοβερό... Ὁ Μαῦρος, ποῦ εἶχεν ἀρπάζει τὸ μπουκάλι μὲ τὰ ἐμπροσθινὰ του πόδια, ἔβαλε τὸ στόμιό του στὸ στόμα του, σηκώθηκε στὰ πισινὰ του πόδια κ' ἐσήκωσε τὴν μποτίλια ἀνάποδα...

Ἐκλεισα τὰ μάτια μου γιὰ νὰ μὴν ἰδῶ... τὸν θάνατον. Οὐ-τε κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἐκράτηθη καὶ στὸ βάθος τῆς μποτίλιας καὶ δὲν ἔπεσα στὸ στόμα τοῦ γάτου!.. Ἀποτόμως τότε, αὐτὸς ἔβαλε ἴσια πάλι τὴν μποτίλια καὶ προσπαθοῦσε νὰ χῶσῃ τὸ πόδι του μέσα στὸ λαιμό της. Τώρα πιά ἤμουν ἀσφαλισμένη· ὅ,τι καὶ ἂν ἔκανε δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὲ βλάψῃ.

Ἰσως τώρα, ἔλεγα, ἀπηλπίζετο καὶ θὰ μάφινε πιά τὴν κακομοῖρα ἡσυχῇ... Ἀ! ναί! ὥραϊα τὸν ἤξερα! Ὁ Μαῦρος ν' ἀφίσχῃ κάτι τι ποῦ ἄρχισε;...

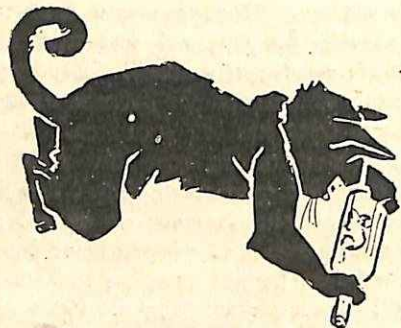
...Καὶ δὲς του πάλι, νὰ μὲ κουνᾷ φοβερά, δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἀπάνω, κάτω, ἔπειτα νὰ στριφογυρίσῃ τὴν μποτίλια σὰν κορύναν. Μ' αὐτὸ ἤλπιζε νὰ μὲ ζαλίσει, γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ κλουβὶ μου...

Τὸν εἶχε πιάσει θυμὸς, μανία. Τὰ μάτια του ἔβγαζαν σπινθῆρες, ἀστραπές, τὰ δόντια του ἔτριζαν.. Ἐγὼ δὲν εἶχα πιά ὄρεξι νὰ γελάσω, γιὰτὶ ἔβλεπα, ὅτι λίγο ἀκόμη νὰ ἐξακολουθοῦσε, αἱ δυνάμεις μου θὰ μὲ ἀφιναν. Καὶ τότε;...

ὦ, τότε θὰ κατρκυλοῦσα ἔξω ἀπὸ τὸ μπουκάλι καὶ... δὲν ἐτολμοῦσα νὰ σκεφθῶ τί θὰ ἐπάθαινα!

Τέλος πάντων ὁ Μαῦρος, κουρασμένος ἀπ' τὴν γυμναστική του, ἐσταμάτησε, ἐξάπλωσε τὸ μπουκάλι καὶ τὸ ἔφερε στὰ μάτια του. Μὲ κατέτρωγε μὲ τὰ βλέμματά του! Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ ἐκράτησε δέκα λεπτά. Φαντάζεσθε τὴν θέσι μου! Ἐνῆψιλό τζαμάνι μ' ἐχώριζε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φοβεροῦ ἐχθροῦ μου. Τὸ πιστεύετε; Μὲ ὅλη τὴν τρομάρα καὶ τὴν ἀγωνία μου, ἄρχισα νὰ ἐξετάζω τὸ πρόσωπο τοῦ Μαύρου!

— Ἐάν, Σταχτερουλά μου, ξεφύγης, (ἔλεγα μέσα μου) θὰ μπορῇς νὰ καυχᾷσαι ὅτι εἶσαι ἡ μόνη ποντικίνα ποῦ μπόρεσε νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τόσο κοντὰ τὴν μούρη τοῦ Ἐχθροῦ μας!..

Ἡ γάτα, παιδιά μου, ἔχει μιὰ σιχαμένη πλατειὰ μύτη, καὶ ἓνα μεγάλο στόμα ποῦ δίδει μεγάλη ἀγριότητα στὴ μισροφή της.

Θὰ ἤθελα νὰ μάθω τί ἐσκέπτετο τὴ στιγμή ποῦ ἔβλεπε μὲ τέτοιο βλέμμα τὸ ὠραῖο μου προσωπάκι, καὶ τὴν οὐρίτσα μου!

Γιὰ μιὰ στιγμή εἶδα νὰ λάμψῃ τὸ πρόσωπό του θριαμβευτικῶς!

Ἐπῆρε τὸ μπουκάλι στὰ δύο του χε-

ρια, καὶ ἀστραπηδόν, σηκώθηκε στὰ δύο του πόδια, σὰν ἄνθρωπος. Ἐσήκωσε τότε τὸ μπουκάλι καὶ μὲ ὅλην του τὴν δύναμι τὸ κτύπησε καὶ τὸ ἔκανε κομμάτια στὸ πάτωμα!

Ἐ, παιδιά μου, σὰς φαίνεται πολὺ πονηρὸς ὁ κακὸς αὐτὸς Μαῦρος; Καὶ

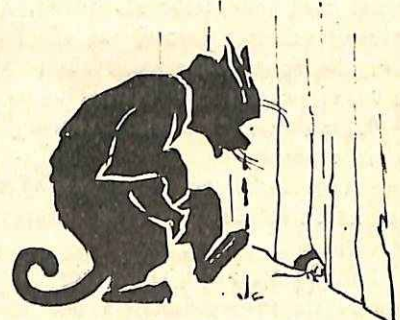

ὁμως δὲν εἶνε καὶ τόσο πονηρὸς ὅσο φαίνεται! Γιατὶ ἐνόςω προσπαθοῦσε νὰ μὲ βγάλῃ, ὅλο προχωροῦσε, ὅλο προχωροῦσε, καὶ ὅταν πιά ἔσπασε τὸ μπουκάλι, ἤμωστε μπροστὰ στὴν τρύπα μας...

Μόλις λοιπὸν τὸ μπουκάλι ἔσπασε, ἐγὼ ἔτρεξα καὶ τρύπωσα ἀμέσως, ἐνῶ ὁ Μαῦρος ἔσπασε τὰ μούτρα του, ὅχι μόνο μὲ τὰ γυλιὰ, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῖχο.

Μερικὰ κομμάτια καρφώθηκαν στὸ πρόσωπό του ποῦ ἐγέμισε αἷματα... Μοῦ φαίνεται ὅτι... τοῦ τὰ ἔβαλα τὰ γυλιὰ!

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς περιγράψω τὴν ὑποδοχὴ ποῦ μοῦ ἔκαναν στὸ σπῆτι. Ἀπὸ τὴν τρύπα, εἶχαν παρακολουθήσῃ ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ δράματος. Δὲν μ' ἐμάλωσαν διόλου. Τὸ μάθημα ἀρκοῦσε. Καὶ ἔτσι κατάλαβα, ὅτι οἱ γο-

νεῖς ἔχουν περισσοτέραν πείραν καὶ περισσότερὸ δίκιο ἀπὸ μᾶς.

(Παράφρασις)

ΕΚΤΑΚΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΑΛΛΗΝΗ ΚΑΙ ΑΥΓΗ

Γαλαζοπράσινα σμαράγδια
Φορεῖ ἡ Γαλήνη τῆς Αὐγῆς,
Καὶ τὴ Γαλήνη ἡ Αὐγούλα ντύνει
Μὲ ρόδα τῆς Φωτοπηγῆς.

Καὶ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καμαρώνει
Καὶ γιὰ τὰ ἴκαλλή τους μιλοῦν,
Καὶ στὸ καμάρι τους τὸ τόσο
Τὸ Ἄστρο, ποῦ σβύνει, ἀναγελοῦν.

Μὰ νὰ τὸ Ἄγερὶ ρυτιδώνει
Τῆς γαλανῆς τὴν ὁμορφιά,
Καὶ τῆς Αὐγούλας δὲν ἀφίνει
Μῆτε ἓνα ρόδο.. ἡ Συμφωνία!

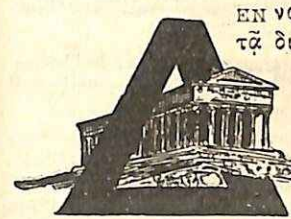
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝ νομίζετε—μ' ἐρω-
τᾷ δι' ἐπιστολῆς τῆς
μια φίλης μας—
ὅτι ὁ Κινημα-
τογράφος εἶνε
πολὺ ὠραίο-
τερα διασκε-
δαστὴ ἀπὸ τὸ
Θέατρον, καὶ ἴσως ἡ ὠραιότερα ἀπ' ὁ-
λας; Ἐγὼ τοῦλάχιστον ξετρελλαίνομαι.
Καὶ ἐνῶ τὸ καλοκαίρι σπανίως πηγαίνω
εἰς τὰ ὑπαίθρια θεάτρα, τώρα τὸν χει-
μῶνα πηγαίνω εἰς τοὺς Κινηματογράφους
σχεδὸν κάθε μέρα, πότε ἀπόγευμα
καὶ πότε βράδυ. Εὐτυχῶς ποῦ εἶνε πολ-
λοὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, — Κυβέλης, Πα-
νελλήνιον, Πάλας, Ἀττικὸν κτλ. — κ'
ἐπειδὴ ἀλλάζουν ταινίας δύο φορές τὴν
ἐβδομάδα, πάντοτε ἔχω νὰ βλέπω και-
νούργια. Πῆτέ μου, δὲν ἔχω δικιο εἰς
τὴν προτίμησίν μου; »

Πάντοτε ἔχει κανεὶς δικιο εἰς τὴν προ-
τίμησίν του. Τὸ λέγει ἄλλως καὶ ἡ ἀρ-
χαία παροιμία: de gustibus non est
disputandum, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμε-
νον, «περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος». Ἐκ-
τὸς τούτου, ἡ φίλη μας ἔχει καὶ ἄλλο
σπουδαῖον δικαιολογητικόν. «Ὅτι ὁ πε-
ρισσότερος κόσμος εἶνε μὲ τὴν γνώμην
της. Δηλαδή ἀπ' ὅλα τὰ θεάματα, προ-
τιμᾷ σήμερον τὸν Κινηματογράφον. Καὶ
ὅχι μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου βλέπο-

μεν πέντε πρὸς τὸ παρὸν Κινηματογρά-
φους νὰ εὐδοκίμουν, καὶ ἀκούομεν ὅτι
μετ' ὀλίγον θὰ γίνουν ὀκτὼ (ἀρ. 8!),
ἀλλὰ σχεδὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀπὸ
τὰς μεγαλητέρας πρωτεύουσας ἕως τὰς
μικροτέρας πόλεις. Καὶ πόσον πολὺ,
ὥστε ἤρχισαν νὰ προβλέπουν καὶ νὰ φο-
βοῦνται τὴν παρακμὴν τοῦ ἀληθινοῦ θεά-
τρου, μὲ τοὺς ζωντανοὺς ἡθοποιούς, ὡς
μέλλοντος ἀπορροφῆθαι ἀπὸ τὸ θέατρον
αὐτὸ ποῦ τοὺς προβάλλει ζωγραφιστοὺς
ἐπάνω εἰς μιὰν ὀθόνην.

Ὁ φόβος αὐτὸς τώρα μάλιστα εἶνε
μεγαλῆτερος, διότι ἡ ἐφεύρεσις ἐτελειο-
ποιήθη. Μετ' ὀλίγον γινόντι θὰ ἔχωμεν
ἓνα Κινηματογράφον ἄλλου εἶδους, ὃ ὁ-
ποῖος δὲν θὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὸ ἀληθινὸν
θέατρον, παρὰ μόνον ὅτι θὰ εἶνε... τε-
λειότερος κ' ἐκπληκτικώτερος. Αἱ κινού-
μεναι εἰκόνες δὲν θὰ προβάλλωνται πλέον
ἐπάνω εἰς ἓνα ἄσπρον πανί, ἀλλὰ εἰς
μιὰν σκηνήν, ὅπου ὅλα θὰ φαίνωνται
πραγματικά, ζωντανά, χειροπιαστά. Καὶ
ὅταν θὰ τελειώσῃ ἡ προβολὴ τῆς ταινίας
—δηλαδή ἡ παράστασις, — δὲν θὰ σβύνῃ
ἡ τελευταία εἰκὼν, ἀλλ' ἀπλούστατα θὰ
πίπτῃ μιὰ αὐλαία. Καθ' ὅλον τὸ διά-
στημα, ἡ αἴθουσα θὰ εἶνε φωτισμένη· ἡ
παράστασις δηλαδή δὲν θὰ γίνεττι εἰς
τὸ σκότος, ὅπως σήμερον, οἱ δὲ καθή-
μενοι ἐμπρὸς θὰ βλέπουν τόσον καλὰ,
ὅσον καὶ οἱ καθήμενοι ὀπίσω.

Ἐκτὸς τοῦ θαύματος αὐτοῦ, — τὸ ὁ-
ποῖον ἐπιτυγχάνεται, ὡς λέγουσιν, μ' ἓνα
εὐρύς σύστημα καθρεπτῶν, — θὰ εἶνε
κ' ἓνα ἄλλο: οἱ ἡθοποιοὶ θὰ ὁμιλοῦν καὶ
θὰ τραγουδοῦν. Διότι συγχρόνως μὲ τὴν

προβολὴν τῆς ταινίας, θὰ δουλεύῃ κ' ἓνας
φωνογράφος, ὃ ὁποῖος θάναπαράγῃ τὰ
λόγια ἢ τὰ τραγούδια τοῦ παιζομένου ἔρ-
γου. Θὰ βλέπῃς τὸν ἡθοποιόν, καὶ συγ-
χρόνως θὰ τὸν ἀκούῃς! Τί θὰ διαφέρῃ
λοιπὸν μία τέτοια «προβολὴ» ἀπὸ μιὰν
ἀληθινὴν παράστασιν θεάτρου; Ὅτι ἔχῃ
ὅ,τι ἔχει τὸ θέατρον· καὶ πρὸς ἐπιμετρον,
ὅτι εἶνε πάντοτε καὶ Κινηματογράφος, —
δηλαδή σκηναὶ καὶ εἰκόνες, τὰς ὁποίας
τὸ θέατρον δυσκολεύεται ἢ ἀδυνατεῖ νὰ
παρουσιάσῃ. Φαντάζομαι λοιπὸν, ὅταν
θὰ ἔλθῃ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας αὐτὴ ἡ τε-
λειοποίησις, τί χάρεις ποῦ θὰ κάμῃ ἡ
φίλη μας! Καὶ μόνον αὐτὴ;...

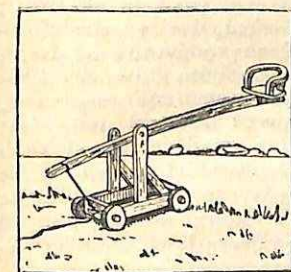
Καὶ ὁμως! Ὁ Κινηματογράφος εἶνε
μία διασκεδαστικὴ κατωτέρα τοῦ θεάτρου.
Μὴ βλέπετε ἂν τὸν προτιμᾷ ὁ πολὺς
κόσμος. Οἱ ἐκλεκτοὶ ἄνθρωποι, — καὶ
παρακαλῶ τὴν φίλην μας νὰ μὴ θυ-
μώσῃ, — προτιμοῦν πάντοτε τὸ θέατρον.
Ἐκεῖ εἶνε ἡ ἀληθινὴ Τέχνη, ἡ ὁποία
τέρπει, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἐξυψώνει.
Ἐκεῖ εἶνε ἡ εὐγενὴς πνευματικὴ ἀπό-
λαυσις, τὴν ὁποίαν δίδει κυρίως ὁ λόγος,
ἡ ποίησις. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ Κινημα-
τογράφος θὰ ὁμιλῇ, πάλιν θὰ παρ-
σιάζῃ πράγματα κατώτερα, σχεδὸν πρόσ-
τυχᾷ: μεγάλας περιπετείας, πλοκήν,
τεχνάσματα, περιέργους σκηνογραφίας,
κτλ. Αὐτὰ εἶνε καλὰ διὰ τὸν πολὺν κό-
σμον. Οἱ ἐκλεκτοὶ ὁμως ζητοῦν καὶ κάτι
ἄλλο, τὸ ὁποῖον δὲν εὐρίσκουν εἰς τὸν
Κινηματογράφον. Ποτε λοιπὸν δὲν θὰ
γίνῃ αὐτὸς ἡ προτιμωμένη των διασκε-
δαστὴς.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Παλαιὰ τιμωρία

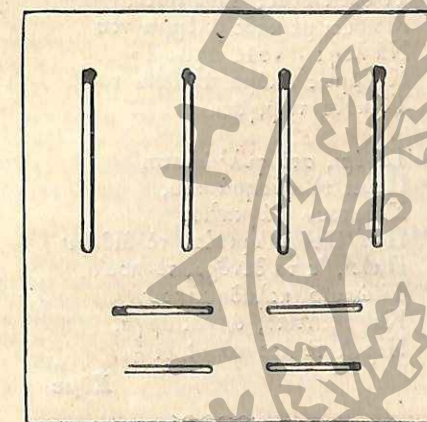

Τὸ περίε-
ρον αὐτὸ ὄρ-
γανον ἐχρησί-
μευεν ἄλλοτε
πρὸς τιμωρίαν
τῶν ἐμπόρων,
ὅσοι ἐγέλου-
σαν τὸν πελά-
την ὡς πρὸς
τὴν τιμὴν ἢ τὴν
ποιότητα τοῦ ἐμπορεύματος. Τοὺς ἐκά-
θην καὶ τοὺς ἔδεναν εἰς τὸ ἐδῶλιον
ποῦ βλέπετε, τοὺς ἐπήγαιναν εἰς τὴν
ἀκροθαλασσίαν ἢ εἰς τὴν ἀκροποταμίαν,
καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐβύθιζαν ἀποτόμως εἰς τὸ
νερόν, μιὰν ἢ περισσοτέρας φορές, ἀνα-
λόγως τῆς ποινῆς.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητοῦ, εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του εἰς τὴν «Διάπλαιν».

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Πρόβλημα

Μὲ τέσσαρα σπῆρτα ὀλόκληρα καὶ μὲ
ἄλλα τέσσαρα μισά, νὰ σχηματισετὶ
τρία ἴσα τετράγωνα.

Ἀντικείμεν: Αἱ λύσεις—δωδεκάηχοι ζήτημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—αὐνοδεύονται ὑπὸ
ἐνὸς μόνον δικλῆπτου γραμματισμοῦ.

β') Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατοῦ
R * * * b * * * n * * * r * * *
l * * d * * r * * * i.

Λύσις τοῦ 46ου φύλλου

α') Τοῦ πῶς θὰ διαιρεθῇ τὸ τετρά-
γωνον. — β') Jeu de main, jeu de vi-
lain.

Ιδὲ τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β

ΠΟΛΕΜΟΣ

Στὸν Ἰσὺν τῆς Ἀράχνης

— Πόλεμο! πόλεμο! Ζήτω ὁ πόλεμος!
— Εἰρετέ τί; νὰ πάμε στὴν πίσω σκά-
λα πού εἶνε στενὴ. Δέκα Τούρκοι θὰ
τὴν φυλάνε καὶ δέκα Ἕλληνες θὰ πρέπη
νὰ τὴν πάρουν. Δηλαδή θὰ εἶνε τὸ Σα-
ραντάπορο.

— Ἐμπρός, ποῖος θέλει νὰ γίνῃ Τούρ-
κος;
— Κανείς!

— Μὰ χωρὶς Τούρκους δὲν γίνεται.
— Νὰ βάλουμε κλῆρο. Οἱ δέκα πρώτοι
θὰ εἶνε Ἕλληνες, οἱ ἄλλοι Τούρκοι!

— Ἀς εἶνε κι' ἐστὶ!
Ὁ κλῆρος εὐνόησε τὸν Γιάγκο, βγῆκε
πρώτος-πρώτος καὶ ὁ στρατὸς τοῦ τὸν
ἐξέλεξε παμψηφεί Ἀρχιστράτηγον.

— Σὰς εὐχαριστῶ, παιδιά!

— Νὰ μᾶς κάνουν νὰ νικήσουμε μονάχα.
— Ἐννοια σας! Ἐμπρός, Τούρκοι,
πηγαίνετε νὰ καταλάβετε τὰς θέσεις σας
καὶ ἐτοιμασθῆτε νὰ νικήσετε, γιατί οἱ
Ἕλληνες πάντα νικοῦν.

— Γιατί τάχα; κι' ἐμεῖς Ἕλληνες δὲν
εἴμαστε;

— Σιωπή. Εἰστε Τούρκοι πρὸς τὸ πα-
ρόν; ἅμα τελειώσε τὸ παιγνίδι, βλέπουμε.

Οἱ Ἕλληνες ἐστρατοπέδευαν ἀπέ-
ναντι τῶν Τούρκων. Ἐμείναν δὲ τρεῖς
μέρες (τρία λεπτά) ἀκίνητοι. Ὅτε ἐδόθη
τὸ σύνθημα, ὤρμησαν κατὰ τῶν Τούρκων·
ἀλλὰ οἱ δύο στρατοὶ ἐμάχοντο ἡρωϊκώ-
τα καὶ ἦσαν ἴσων δυνάμεων, ὥστε ἐπὶ
μερικὰ λεπτά δὲν κατορθώθη τίποτε.

Οἱ Τούρκοι ἤρχισαν νὰ ὑποχωροῦν
λιγάκι, ὅταν ἔγεινε ἓνα πολὺ μεγάλο δυ-
στύχημα... ἐκτύπησε ὁ κώδων!

— Πρέπει νὰ φύγωμε, παιδιά, τελειώ-
νουμε ἔπειτα.

— Οὐ ἔπειτα! Ἐλα καλέ, ὑποχωροῦν
οἱ Τούρκοι.

— Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κύριος Χατζό-
πουλος καὶ ἡ Lingua latina του θὰ πάνε
ᾠ τὴν τάξι...

Ὁδὼν τὸ στρατεύμα ἀνεχώρησε, χωρὶς
νὰ σκεφθῇ τὰς γραβάτες πού ἦσαν χάμω
καὶ τὰ σχοιμῶματα πού στόλιζαν τὰ
ροῦχα. Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἀρχιστράτη-
γος, σκυμμένος ἐπιμελῶς ᾠ τὸ λατινικὸ
βιβλίον του, ἐμάθαινε πῶς οἱ ἀστέρες
εἶνε σφαιροειδεῖς καὶ στρογγύλοι: stellae
sunt globosae et rotundae.

— Πρέπει νὰ φύγωμε, παιδιά, τελειώ-
νουμε ἔπειτα.

— Οὐ ἔπειτα! Ἐλα καλέ, ὑποχωροῦν
οἱ Τούρκοι.

— Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κύριος Χατζό-
πουλος καὶ ἡ Lingua latina του θὰ πάνε
ᾠ τὴν τάξι...

Ὁδὼν τὸ στρατεύμα ἀνεχώρησε, χωρὶς
νὰ σκεφθῇ τὰς γραβάτες πού ἦσαν χάμω
καὶ τὰ σχοιμῶματα πού στόλιζαν τὰ
ροῦχα. Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἀρχιστράτη-
γος, σκυμμένος ἐπιμελῶς ᾠ τὸ λατινικὸ
βιβλίον του, ἐμάθαινε πῶς οἱ ἀστέρες
εἶνε σφαιροειδεῖς καὶ στρογγύλοι: stellae
sunt globosae et rotundae.

— Πρέπει νὰ φύγωμε, παιδιά, τελειώ-
νουμε ἔπειτα.

— Οὐ ἔπειτα! Ἐλα καλέ, ὑποχωροῦν
οἱ Τούρκοι.

— Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κύριος Χατζό-
πουλος καὶ ἡ Lingua latina του θὰ πάνε
ᾠ τὴν τάξι...

Ὁδὼν τὸ στρατεύμα ἀνεχώρησε, χωρὶς
νὰ σκεφθῇ τὰς γραβάτες πού ἦσαν χάμω
καὶ τὰ σχοιμῶματα πού στόλιζαν τὰ
ροῦχα. Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἀρχιστράτη-
γος, σκυμμένος ἐπιμελῶς ᾠ τὸ λατινικὸ
βιβλίον του, ἐμάθαινε πῶς οἱ ἀστέρες
εἶνε σφαιροειδεῖς καὶ στρογγύλοι: stellae
sunt globosae et rotundae.

— Πρέπει νὰ φύγωμε, παιδιά, τελειώ-
νουμε ἔπειτα.

— Οὐ ἔπειτα! Ἐλα καλέ, ὑποχωροῦν
οἱ Τούρκοι.

— Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κύριος Χατζό-
πουλος καὶ ἡ Lingua latina του θὰ πάνε
ᾠ τὴν τάξι...

Ὁδὼν τὸ στρατεύμα ἀνεχώρησε, χωρὶς
νὰ σκεφθῇ τὰς γραβάτες πού ἦσαν χάμω
καὶ τὰ σχοιμῶματα πού στόλιζαν τὰ
ροῦχα. Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἀρχιστράτη-
γος, σκυμμένος ἐπιμελῶς ᾠ τὸ λατινικὸ
βιβλίον του, ἐμάθαινε πῶς οἱ ἀστέρες
εἶνε σφαιροειδεῖς καὶ στρογγύλοι: stellae
sunt globosae et rotundae.

— Πρέπει νὰ φύγωμε, παιδιά, τελειώ-
νουμε ἔπειτα.

— Οὐ ἔπειτα! Ἐλα καλέ, ὑποχωροῦν
οἱ Τούρκοι.

— Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κύριος Χατζό-
πουλος καὶ ἡ Lingua latina του θὰ πάνε
ᾠ τὴν τάξι...

Ὁδὼν τὸ στρατεύμα ἀνεχώρησε, χωρὶς
νὰ σκεφθῇ τὰς γραβάτες πού ἦσαν χάμω
καὶ τὰ σχοιμῶματα πού στόλιζαν τὰ
ροῦχα. Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἀρχιστράτη-
γος, σκυμμένος ἐπιμελῶς ᾠ τὸ λατινικὸ
βιβλίον του, ἐμάθαινε πῶς οἱ ἀστέρες
εἶνε σφαιροειδεῖς καὶ στρογγύλοι: stellae
sunt globosae et rotundae.

— Πρέπει νὰ φύγωμε, παιδιά, τελειώ-
νουμε ἔπειτα.

— Οὐ ἔπειτα! Ἐλα καλέ, ὑποχωροῦν
οἱ Τούρκοι.

— Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κύριος Χατζό-
πουλος καὶ ἡ Lingua latina του θὰ πάνε
ᾠ τὴν τάξι...

νερό, τοῦ εἶπεν. — Ἐγὶναν τ' ἀπαιτού-
μενα, καὶ μὴ μέρη λοιπὸν ἔρχεται ἓνας
μηχανικὸς μετ' ἑνὶν πόμπα καὶ μερικὰ
μέτρα σωλῆνες γιὰ νὰ τὴν τοποθετήσῃ.

— «Ποῦ εἶνε νὸ νερό; ἠρώτησε». «Ποῦ
νερό; ἡ πόμπα θὰ μοῦ τὸ δώσῃ». Τοῦ
κάκου ἰδρῶσε ὁ ἐργάτης νὰ τοῦ δώσῃ νὰ
καταλάβῃ, ὅτι ἡ πόμπα δὲν ἔχει νερό,
παρὰ μόνον τὸ ἀναβάζει, καὶ ὅτι χωρὶς
πηγάδι ἢ λίμνη δὲν θὰ μπορούσε νὰ
κάνῃ τίποτε. «Α! σκύλου γιέ, — ἐφώ-
ναξε καταθυμωμένος ὁ Σουλτάνος, — θαρ-
ρεῖς πῶς ἂν εἶχα πηγὰδι, θ' ἀγόραζα
ποτέ πόμπα;»

(Ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ) Μακρινὸς Πατριώτης

ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Ὁραῖο! Γιγάντιο! Τρομερὸ
Μὲ κάθε του ἓνα βλέμμα
Τὸ λεοντάρη, ὁ βασιλῆας,
Περνάει μέσ' ἀπ' τὰ δάση
Μὲ βῆμα ἀργό! Τί σκέπτεται
Στὸ δρόμο; Ἀρὰ γε αἶμα:
Ἦναι παιδιὰ του, τάντρο του,
Ποῦ θέλει, ποῦ, νὰ φθάσῃ;

Περνάει! καὶ 'στὸ διάδα του
Γυροῦν καὶ τὸν κυττάζουν
Τὰ δένδρα, ἡ πέτρες, τὰ τσαγιά,
Κάθε πουλὶ κρυμμένο
Καὶ ἔλα, ἔλα ἀντριχοῦν,
Σωπαίνουνε, τρομάζουν
Ὅλα νὰ περάσῃ τὸ θειρὸ,
Ποῦ πάει συλλογισμένο!...

Δρόμος παντοῦ τοῦ ἀνοίγεται.
Ἀνυπόπτο ἐκεῖνο
Γιὰ τὴν φοδέρα πού σκορπᾷ.
Τί σκέπτεται; Ποῦ πάει;
Μοιάζει μὲ κάθε βλέμμα του
Νὰ λέγῃ: «σὰς ἀφίνω!»
Κι' ὅμως ἀκόμα ἀντίκρου του
Τὸ κάθε τι ριγᾷ.

Τάγερη, στὰ φυλλώματα,
Παύει τὸ φύσημά του,
Σκύφτουν τάγκάθια,
Παρ' ἐκεῖ χλωμιάζει τὸ λιθάρη
Κι' ὠραῖο κελάρημά του.
Τὰ σκεπτικὸ, ἀργά, ἀργά,
Περνᾷ τὸ λεοντάρη!...

Κῦμα

Ἦτανε μελαγχολικὸ δειλινὸ, καὶ ἡ τε-
λευταῖες χρῶματιναι ἀχτίδες τοῦ ἡλίου
φωτίζανε τὸ μικρὸ κρεβάτι τοῦ λα-
τανευτοῦ ἀγγέλου πού σὲ λίγο θὰ πετοῦσε
γιὰ πάντα, ἀφίνοντας γιὰ μόνην ἀνά-

μνησι, θλίψιν παῖ πόνον αἰώνιον!...

Στὸ διπλὰνὸν δομάτιο, γονατισμένη ἡ
μητέρα παρακαλοῦσε, ἰκέτευε τὸν Θεὸν
γιὰ νὰ τῆς χαρίσῃ τὸ μονάκριβό της.

«ὦ! τὰ σπαρακτικὰ ἐκεῖνα λόγια! ὦ
τὰ πικρὰ δάκρυα! Ποῖος εἶχε τὴν
δύναμιν νὰ τ' ἀκούσῃ χωρὶς ἡ καρδιά του
νὰ ξεσχινοῖ; Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ
χύσῃ λίγο βάλασμα ᾠ τὴν πονεμένη καρ-
διά;

Κανείς!

Εἶνε ὁ πόνος τῆς μητέρας ἀνώτερος
ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἀνθρώπος εἶνε ἀδύ-
νατον νὰ παρηγορήσῃ τὴν λυπημένην της
ψυχὴν!... Ἐνας μονάχα θὰ τὸ κατόρ-
θωνε:

Ὁ Θεὸς!...

Πολλὴν ὥραν ἔμεινε ᾠ αὐτὴν τὴν
στάσι ἡ μητέρα μὲ μὴ γλυκεῖα ἐλπίδα
κρυμμένη ᾠ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, πῶς
ἴσως σωθῇ τὸ ἀγαπημένο της, καὶ ἔξα-
κολουθοῦσε νὰ προσεύχεται... νὰ προ-
σεύχεται... καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖνην τὴν ὥραν
τὸ ἀγγελοῦδι πέταξε ψιθυρίζοντας γιὰ
τελευταία φορὰ τὴν τόσο προσφιλεῖ λέξι:
Μαμμὰ!...

Ρεζεντᾶ

ΤΑ ΚΑΚΑ ΓΑΤΑΚΙΑ

Προχθὲς ἐγύριζα ἀπὸ μίαν ἐξαδέλφη
μου. Ὅταν ἐφθάσα ᾠ τὸ σπίτι μας, μοῦ
ἄνοιξε τὴν πόρτα τὸ μικρὸ μου ἀνεψάκι,
ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι τριῶν ἐτῶν.
Μόλις μὲ εἶδε, μοῦ εἶπε: «Μοῦ ἔφελες τὴν
σοκαλάτα πού μοῦ εἶπες, νὰ τὸ τσέλης,
ἂν ζε μοῦ τὴν ἐφέλες, ζε σὰ σοῦ τσανα-
νίτω τὴν πότα». Τότε ἔσκυψα καὶ ἐφί-
λησα τὸ ξανθὸ του κεφαλάκι καὶ τοῦ
ἔδωσα καὶ ἓνα κομμάτι σοκολάτα. Αὐτὸ
ἐπῆρε ἀμέσως τὸ κομμάτι καὶ ἐπῆγε ᾠ τὸ
καλάθι πού ἦσαν τὰ γατάκια καὶ τοὺς
τὸ ἔδωσε. Ἄλλ' αὐτὰ, ἀντὶ νὰ τὸν εὐχα-
ριστήσουν, τοῦ ἐτασγκροῦσαν τὰ μικρὰ
του χεράκια. Τὸ ἀγοράκι ὅμως δὲν ἐθύ-
μωσε, οὔτε πῆρε πίσω τὴν σοκολάτα,
μόνο ἔρχεται κοντὰ μου καὶ μοῦ λέει:
«Τὰ γατάκια εἶνε κακὰ, ἀντὶ νὰ ποῦν
εὐχαλιστῶ, μ' ἐτασγκροῦν τὰ χέγια
μου». Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο του μ' ἔκαμε
νὰ τοῦ δώσω ἓνα ἀκόμη κομμάτι, ἀφοῦ
τὸ πρῶτο τὸ εἶχε δώσῃ ᾠ τὰ κακὰ γατά-
κια.

Ζιλδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος: — Τί τὰ ἔκαμεν ὁ Εὐρύ-
σθεὺς τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, ὅταν τὰ τοῦ
ἔφερεν ὁ Πρακλῆς;

Ὁ μαθητής: — Τὰ ἔφαγε βέβαια!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

Ἡ διδασκάλα: — Πρόσεξε, Ἐλενίτσα!

Τί θὰ πῇ πηγὰ ἡδονία;

Ἡ Ἐλενίτσα: — Πουλιὰ πού δὲν ἔχουν
δόντια.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Πυγολαμπίδος

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Σημιαῖς τῆς Ἀκροπόλεως

518. Στοιχειοτονόγραφος

Εἶμαι Κράτος, εἶσι ἂν μείνω.

Μ' ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς

Καὶ δύο γράμματα μοῦ σβύσῃς,

Μὴ λευκὴ τροφὴ θὰ γίνω.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλληνογ

519. Αναγραμματισμός

Ἐνα νόστιμο εἶμαι ψάρι

Ποῦ βραστὸ ἔχω τὴν χάρι.

Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,

Γράμμα μέσα μου θὰ κλείσῃς.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Σημιαῖς τῆς Ἀκροπόλεως

518. Στοιχειοτονόγραφος

Εἶμαι Κράτος, εἶσι ἂν μείνω.

Μ' ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς

Καὶ δύο γράμματα μοῦ σβύσῃς,

Μὴ λευκὴ τροφὴ θὰ γίνω.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλληνογ

519. Αναγραμματισμός

Ἐνα νόστιμο εἶμαι ψάρι

Ποῦ βραστὸ ἔχω τὴν χάρι.

Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,

Γράμμα μέσα μου θὰ κλείσῃς.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Σημιαῖς τῆς Ἀκροπόλεως

518. Στοιχειοτονόγραφος

Εἶμαι Κράτος, εἶσι ἂν μείνω.

Μ' ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς

Καὶ δύο γράμματα μοῦ σβύσῃς,

Μὴ λευκὴ τροφὴ θὰ γίνω.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλληνογ

519. Αναγραμματισμός

Ἐνα νόστιμο εἶμαι ψάρι

Ποῦ βραστὸ ἔχω τὴν χάρι.

Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,

Γράμμα μέσα μου θὰ κλείσῃς.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Σημιαῖς τῆς Ἀκροπόλεως

518. Στοιχειοτονόγραφος

Εἶμαι Κράτος, εἶσι ἂν μείνω.

Μ' ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς

Καὶ δύο γράμματα μοῦ σβύσῃς,

Μὴ λευκὴ τροφὴ θὰ γίνω.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλληνογ

519. Αναγραμματισμός

Ἐνα νόστιμο εἶμαι ψάρι

Ποῦ βραστὸ ἔχω τὴν χάρι.

Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,

Γράμμα μέσα μου θὰ κλείσῃς.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1913 ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Γ' ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ Ἀνακήρυξις τῶν 20 ὑποψηφίων τῆς Γ' Τριμηνίας

Μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου, τελευταίας ἡμέρας τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν τρίτην προκριματικὴν
ἐκλογὴν προθεσμίας, ἐλήφθησαν 702 ψηφοδέλτια.

Γενομένης τῆς διαλογῆς, ἀνακηρύσσονται ὑποψήφια διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν τῆς Δ' τρι-
μηνίας τὰ ἑξῆς εἰκοσι ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ἐγκριθέντων 92 κατὰ τὴν Γ' τριμηνίαν, τὰ ὅποια
ἔλαβαν τὰς περισσότερας ψήφους. (Ὁ Πίναξ συνετάχθη ἀλφαριθμητικῶς. Ὁ κατόπιν ἐκάστου ψευ-
δωνύμου ἀριθμὸς σημαίνει πῶσας ψήφους ἔλαβε).

Ἀνδρεῖος Ἐρυθροχίτων, 92.

Βουλαγομάχος Ἑλλάς, 206.

Γιγαντομάχος τοῦ Κιλκίς, 77.

Δοξασμένο Δεμίρ Ἰσά, 291.

Δοξαμένο 1913, 99.

Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, 165.

11η Νοεμβρίου, 79.

Εὐχὴ τῆς Μάνας, 223.

Ἡρώς τῆς Ἡπειρου, 85.

Ἡρώς τοῦ Δρίσκου, 159.

Ἡχὸ τῶν Ἀεροκεραυνίων, 74.

Μέγας Στρατηλάτης, 198.

Νικηφόρος Ἑλλην, 107.

Ὀνειρον τοῦ Κωνσταντίνου, 140.

Πειρακτῆριον, 67.

Σαραντάπορον, 103.

Σπάθη τοῦ Βουλαγοροντιῶν, 81.

Στενὰ τῆς Κρέσνας, 88.

Στέφανο στὴ Γαλιανή μας, 294.

Φουστανέλλα τοῦ Ἀητήτου, 69.

Μεταξὺ τῶν 20 τούτων καὶ τῶν 40 πού ἐπέτυχαν κατὰ τὰς δύο προκριματικὰς ἐκλογὰς
τῆς Δ' καὶ Β' Τριμηνίας, ὅτι διεξαχθῇ ὁ τελικὸς ἀγὼν τῆς Δ', τὸν ὅποιον θὰ προκηρύξῃ
προσεχῶς καὶ ὁ ἐπαναλαβὴ τοῦς ὅρους. Ὅτε νὰ μὴν ἀρχίσετε νὰ στέλλετε Ψηφοδέλτια
ἀπὸ τώρα, ἀλλὰ νὰ περιμένετε τὴν σχετικ

520. Τρίγωνον

***** = Όρος τῆς Ἑλλάδος.
 ***** = Οὐράνιον σῶμα.
 ***** = Ἐπίρρημα ποσοτικόν.
 ***** = Ἄνθος εὐώδες.
 ***** = Ἀντωνυμία.
 ***** = Σύμφωνον.

Καί καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

521. Ἐπιγραφή

Ν Ρ Π Σ Θ Ω Ο Λ
 Γ Α Μ Τ Ρ Μ Λ Ο
 Σ Γ Ο Λ Α Ξ Δ Ν Π
 Ε Ε Η Ο Δ Κ Τ Ν

Νά καί μία Ἐπιγραφή...

Δύσκολα θά διαβασθῇ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλλης

522—524. Κερυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα Ἀσιατικῶν Κρατῶν

- 1.—Πὲς ἱτὴ μαμμά νά ἔλθῃ.
- 2.—Ἐλα, Νίκο, νά φάμε.
- 3.—Μάξι ἄδρερος, τρύγος ἄμετρος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Μπαλτατζιόγλου

525. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, γίνονται τῆς Ἀσίας:

- 1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 2, Σχολικὸν ἔπιπλον· 3, Ἦρωας ἡμίθεος· 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 5, Πέλαγος ἑλληνικόν· 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερανοῦ

526. Φωνηεντόλιπον

στιν-νὸρχ-κλ-κ-τ-γλζ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

527. Γριφός

U κε δ' ΝΩΝ Λυών.
 κε κε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΤΟ 36^{ον} ΕΤΟΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1913, ἡ Διάπλασις τῶν «Παιδῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ 36ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν, ἐτήσιον ἢ ἐξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θά λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν δ κληρωθῶσιν, εἰς ὅλους, θά κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1914 θά γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 371, θά συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1914. Τὰ Δώρα, διὰ

τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θά εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἔ. ἔ., ἢ ὁποία δημοσιεῖται σήμερον.

Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν ἢ ἐγγραφόμενοι μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, ἔχουν τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ νὰγοράσουν τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί, ἢ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δρ. 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7) τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906-1913, ὅλους μαζί ἢ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δρ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δρ. 7,50).

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νά ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλᾶ. Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Anguê, 44 Place des Carmes, Rouen (Seine Inférieure) France. Echange vues, timbrées vue, tous pays.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1913

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἰουλίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 3057, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτήσιον, ἐννέαμηνον, ἐξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰουλίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοί.

738, ἐκέρδισεν ἐν ὥρολόγιον τῆς τοῦ πη.

2345, 262, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.

934, 2073, 21, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

1994, 860, 2722, 158, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

2139, 446, 812, 2827, 1100, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτήσιον συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

74, 3052, 2082, 2524, 973, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

320, 2213, 667, 1590, 1836, 1673, 395, 2683, 2575, 119, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.

2740, 1347, 2383, 1231, 359, 2589, 1451, 38, 2977, 834, 1528, 553, 2935, 143, 2450, 674, 2922, 292, 2793, 239, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θά γίνῃ μαζί μετὰ τὸ 49ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπαγεμνηθέντος αὐτοῦ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης, οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἀπηρτύναμεν σήμερον ἐπιστολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1914

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θά γίνῃ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καὶ θά λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ ὅσοι θά ἔχουν πληρῶσιν ἐτήσιον ἢ ἐξάμηνον συνδρομὴν διὰ τὸ 1914 μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ἔ. ἔ. τὸ βραδύτερον. Ὁ κληρωθώμενος, εἰς μόνος, θά κερδίσῃ μίαν Μετοχὴν Λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δρ. 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1914 θά γίνουν ἄλλαι τέσσαρες Κληρώσεις δώρων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων θά συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώνοντες τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1914. Τὰ δώρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς εἰς ἐκάστην τῶν τεσσάρων τούτων κληρώσεων, θά εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Τετάρτης Κληρώσεως τοῦ 1913.

Demoiselle diplômée donne Cours de diction et de français aux jeunes filles à 10 francs par mois. Adresse L. C. Poste restante. (IIe, 432)

Ἀγαπητὴ Κρητικοπούλα, εἶμαι ἐνθουσι-ασμένη μετὰ ποιήματά σας. Τορπιλλοβόλον 11. (IIe 433)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 45-46 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὰς σελ. 377 καὶ 385).

ΑΘΗΝΩΝ: Πέτρος Γούσης (45,46) Κ. Γιαννῆς, Σ. Δρακούλης. Κατίνα Μόσχου. ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τούλα Παπαχρονιοπούλου.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίτης (6) ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἑλληνικὴ Θεότης. ΙΘΑΚΗΣ: Ἀνδριάννα Α' Κασσιανοῦ Νικ. Συκώτης.

ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Κ. Γ. Κωτούλας. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Στάμω Π. Ἀλεξανδράτου. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παν. Ι. Τσιντζίρας. ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Ἐνθουσιώδης Κυπριοπούλα. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου, (45,46) ΣΥΡΟΥ: Στ. Ι. Κολοκούρης (45,46) ΧΙΟΥ: Ἐνα Χιωτάκι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκκληρώθη ὁ ἐν Ἀθῆναις ΚΑΤΙΝΑ ΜΟΣΧΟΥ ἢ ὁποία ἐνε. γράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.